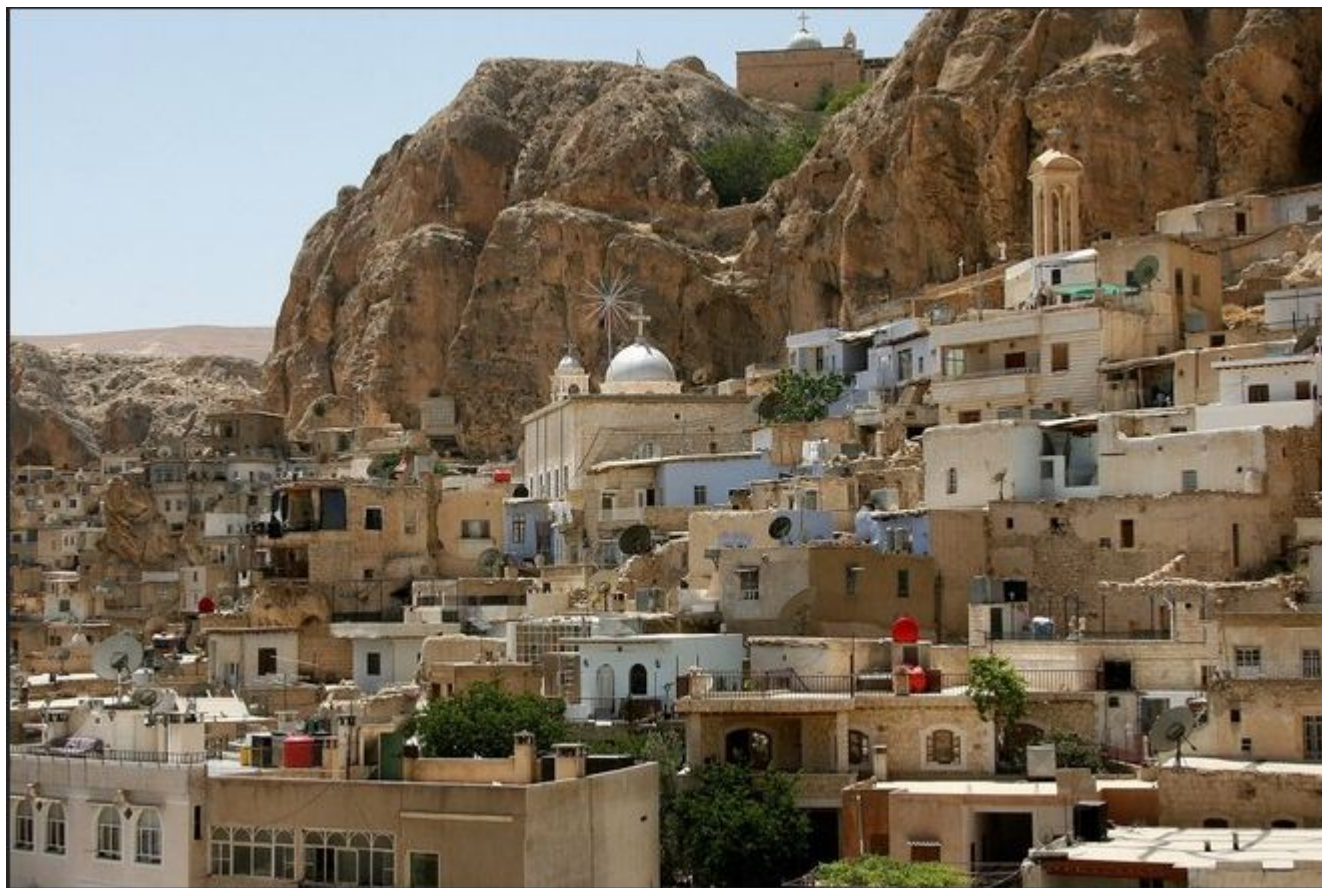

Ουάντι Αλ-Νασάρα: η Κοιλιάδα των Χριστιανών. Η περιοχή με την μεγαλύτερη συγκέντρωση χριστιανών στη Μέση Ανατολή

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Είναι γνωστό ότι οι χριστιανοί του Λεβάντε (Λίβανος, Συρία, Ιράκ) είναι η θρησκευτική ομάδα που επλήγη περισσότερο από τους εμφυλίους, τις ανατροπές καθεστώτων και, πρόσφατα, από την άνοδο του τζιχαντισμού. Στη Συρία πριν τον πόλεμο οι χριστιανοί αντιστοιχούσαν συνολικά στο 10% του πληθυσμού και κυμαίνονταν περίπου στο 1,5 - 1,7 εκ. Οι περισσότεροι είναι Ελληνορθόδοξοι του Πατριαρχείου της Αντιοχείας, καθώς και μελιχίτες καθολικοί (ουνίτες του Πατριαρχείου της Αντιόχειας, που στράφηκαν προς την παπική Εκκλησία το 1729). Ακολουθεί η Αρμενική Αποστολική Εκκλησία, οι μαρωνίτες, καθώς και η Συριακή Ορθόδοξη Εκκλησία (νεστοριανοί).

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, 300.000-900.000 ορθόδοξοι της Συρίας μετανάστευσαν προς τη Δύση για να αποφύγουν τη γενοκτονία του Ισλαμικού Χαλιφάτου. Ένα κομμάτι τους, ωστόσο, που ζούσε στον Νότο, στην επαρχία της Χομς, θα επιστρέψει μετά τη σταδιακή εκδίωξη του Χαλιφάτου, διεκδικώντας και πάλι την ιστορική του κοιτίδα.

Στην επαρχία της Χομς βρίσκεται και ένα από τα τελευταία ομοιογενή προπύργια των Ελληνορθόδοξων του Λεβάντε. Η κοιλάδα Ουάντι Αλ-Νασάρα (Κοιλάδα των Χριστιανών) ήταν στις ευτυχημένες εποχές της Συρίας ένας δημοφιλής τουριστικός προορισμός εξαιτίας του Κρακ ντε Σεβαλιέ (του περίφημου μεσαιωνικού κάστρου των Ιωαννιτών Ιπποτών), αλλά και της βυζαντινής μονής του Αγίου Γεωργίου (5ος αι. μ.Χ.).

Στα πρώτα χρόνια του εμφυλίου πέρασε δύσκολα, καθώς, το ένα και μοναδικό χωριό μουσουλμάνων που βρίσκεται κοντά στο κάστρο, κατελήφθη από δυνάμεις του ISIS και υπήρξαν σφοδρές συγκρούσεις για την έξωσή του από την περιοχή. Και η πρωτεύουσα της επαρχίας, όμως, Χομς, θα καταστραφεί από τον εμφύλιο και οι σημαντικές κοινότητες των ιστορικών χριστιανικών κοινοτήτων της πόλης θα συρρικνωθούν ραγδαία. Η κατάσταση στην κοιλάδα αρχίζει να βελτιώνεται το 2014, όπου η δραστηριότητα το Χαλιφάτου καταστέλλεται, οπότε και η ευρύτερη περιοχή μετατρέπεται σε καταφύγιο χριστιανών προσφύγων απ' όλη τη χώρα,

ακόμα κι από τις γειτονικές.

Η εξέλιξη αυτή ενισχύει σημαντικά τα δημογραφικά μεγέθη της περιοχής. Σε συνέντευξή του που έδωσε στη γερμανική καθολική εφημερίδα DieTagenspost, ο επίσκοπος Χομς της Ελληνορθόδοξης Εκκλησίας το 2016, Ηλίας Τουμέχ, θα υποστηρίξει ότι στους 150.000 πληθυσμό που ήδη διέμενε στην κοιλάδα, προστίθενται και άλλοι περίπου 250.000, που κατέφυγαν εκεί από την υπόλοιπη Συρία, τον γειτονικό Λίβανο και το Ιράκ. Υπολογίζει ότι πλέον στην κοιλάδα διαμένει περί το 90% του χριστιανικού πληθυσμού της Συρίας: «Όσον αφορά στις βασικές υποδομές (ηλεκτρισμός και ύδρευση) βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή στα όριά μας, καθώς η κοιλάδα ήταν μέχρι τώρα αραιοκατοικημένη», δήλωσε ο επίσκοπος. Η μεγαλύτερη ανάγκη, συμπληρώνει, αφορά στις εκπαιδευτικές υποδομές, την οικονομική ανάπτυξη και το επιχειρείν, που θα δώσει προοπτικές και θα επιτρέψει σε αυτούς τους ανθρώπους να παραμείνουν στην περιοχή, δίνοντας αυτόν τον αγώνα της μακραίωνης ιστορικής συνέχειας.

Η Κοιλάδα των Χριστιανών αποτελεί σήμερα την περιοχή με τη μεγαλύτερη συγκέντρωση χριστιανών στη Μέση Ανατολή. Η χριστιανική Ευρώπη ελάχιστα κάνει για την προστασία της –είναι χαρακτηριστικό ότι στο αγγλόφωνο διαδίκτυο οι πληροφορίες είναι πραγματικά ελάχιστες, λες και οι κοινότητες αυτές ζουν σε ψηφιακές κατακόμβες.

Πιο ηχηρή είναι ωστόσο είναι η απουσία του ελληνικού κράτους, της Εκκλησίας της Ελλάδος και του Πατριαρχείου Κων/πόλεως. Το πρώτο δεν έχει ακόμα συνειδητοποιήσει ότι μεγάλο μέρος των πληθυσμών αυτών αναφέρονται στην Ελλάδα –μια ματιά στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και στις σχετικές σελίδες ελληνορθοδόξων του Λιβάνου και της Συρίας μπορεί να πείσει και τον πιο δύσπιστο για του λόγου το αληθές. Ή δε εκκλησιαστικές αρχές παραμένουν ίσως δέσμιες των δογματικών διαφωνιών που κάποτε οδήγησαν σε διοικητική ή ακόμα και δογματική απόσχιση τις χριστιανικές Εκκλησίες του Λεβάντε και γι' αυτό δεν έχουν αγκαλιάσει την υπόθεση όσο θα της άξιζε. Μαζί με όλα τα παραπάνω, επιδρά και η καταισχύνη των περισσότερων ελληνικών τμημάτων ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται επί του προσφυγικού. Προτιμούν να κάνουν τις ανθρωπιστικές τους μπίζνες στην Ελλάδα, παρά να σπεύσουν στη Συρία για να συμβάλουν σε εκείνο το κομμάτι του πληθυσμού που εκτέθηκε στη γενοκτονική μανία του ISIS περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον.

Άραγε στο Μέγαρο της Βασιλίσσης Σοφίας έχουν συνειδητοποιήσει την ιστορική, πολιτιστική, αλλά και διπλωματική σημασία που έχουν για την Ελλάδα, που είναι εγγύτερη κληρονόμος της παράδοσης στην οποία ομνύουν οι κοινότητες αυτές; Τα μέχρι στιγμής πεπραγμένα μαρτυρούν πως όχι. Θα πρέπει, λοιπόν, τα πιο

ευαίσθητα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας να κινητοποιηθούν στο πλαίσιο μιας καμπάνιας, ώστε να πιέσουν την ελληνική ηγεσία, πολιτική και εκκλησιαστική, να αναλάβουν δράση.

Πηγή: antibaro.gr